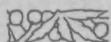

kraj nesreče, pokliče kmeta, ga sočutno poprašuje po njegovih razmerah, ga prisrčno tolaži in mu podari 200 goldinarjev.

* * *

Náš cesar je po smrti cesarja Ferdinanda (1875) podedoval velika posestva. Njegovo osebno imetje se je izdatno pomnožilo. Pa ni se veselil zato, ker je bil bogatejši, marveč zato, ker mu je bilo zdaj mogoče *miloščino deliti še v večjem obsegu*. „Hvala Bogu,“ tako je rekel nekemu svojih miloščinarjev, „da nam zdaj ne bo treba več skopariti, kadar pojde za podporo ubožcev!“

Aleluja!

Spisal Václav Kosmák. Preložil dr. Jožef Gruden.

Velika noč je. Ko je solnce izšlo nad temnimi lesi, je trikrat poskočilo *) ter radostno gledalo z modrega neba na mlado zemljo. Tako je zrlo na njo sedmi dan božje oko: radovaje, blagoslovljaje in poživljaje . . .

Na bezgovo vejo je sedel vrabec, se solnčil ter pripovedoval: Čimčara, čimčara. Zletel sem bil gledat v gozd. Lepo je tam, da nikoli tega! Za snegom ni duha ne sluha; potoki šumé ter žuboré, cvetice cvetó, škrjanci žvrgole, in sapa tako toplo veje, da bi bilo greh, ko bi še spali. Oj bezeg, ti moj bezeg, ne spi, vstani — pomlad je prišla — čimčara!“

Ko je pa bezeg to slišal, se je od veselja stresel ter nasmehnil v novem zelenju. Spodaj pod bezgom je pa dremala marjetica. Vrabec jo je zdramil s svojim čivkanjem. Ozrla se je, a ko je videla bezeg v pomladnim krasu, je urno odkrila krasno svojo glavico.

Škrjanec je letel nad vrtom ter same radosti pel „Alelujo!“

* * *

*) Ljudje pravijo, da solnce ta dan ob vzhodu trikrat poskoči.

Pri fari so zvonili vsi zvonovi. Iz belih hiš so prihajali praznjeoblečeni ljudje, se pozdravljali s prijaznim, veselim obrazom ter speli po pometenih potih v božji hram. V cerkvi je bilo vse krasno in jasno kakor ob največjih praznikih.

Gospod župnik je stopil na prižnico, orgle so velečastno zabučale, oči vernikov so bile obrnjene vanj, in častiti svečenik je pozdravil vernike po krščanski šegi, se pokrižal ter izpregovoril z zvočnim, radostnim glasom: „Vstal je, ni ga tukaj — aleluja!“

Dasi že snežnobelih las, imel je gospod župnik še mladeniški lesk v očeh, in glas mu je bil jasen in zvočen, ko je govoril množici o Jezusu, glasniku večne pravice, katerega so Judje preganjali ter končno pribili na križ.

On je pa slavno vstal od mrtvih, zmagalec smrti in pekla. Kakor je bilo velikonočno jagnje v starem zakonu darovano za grehe izraelskega ljudstva in je najvišji duhovnik le enkrat stopil v najsvetejši prostor hiše Gospodove, da je z njegovo krvjo poškropil v spravo skrinjo zaveze: — tako je Jezus Kristus, najvišji svečenik novega zakona enkrat za vselej daroval samega-sebe namesto jagnjeta, ko je vzel grehe vsega sveta nase, izdihnil na križu v odpuščenje naših grehov; šel v najvišja nebesa; segel z roko v rano ter z lastno krvjo poškropil prestol nebeškega Očeta, užaljenega Boga. In oblak gneva je izginil z božjega čela; nebesa so se neizrečeno vzradostila; zlata rajska vrata so se nastežaj odprla zavrženemu človeštvu, in Odrešenik je vstal od mrtvih, da prvi v človeškem telesu vstopi v staro, pravo domovino našo. Pokazal nam je pot, sedaj so odprta nebesa, da moremo iti za njim.

Vstani torej i ti, o kristjan, iz groba — grehov ter idi za Kristusom k vratom večne slave. Ne boj se! On je umrl za vse grešnike — tudi zate. In ko bi bil tvoj greh še tako velik, ko bi bil okradel sirote, ko bi bil zapravil vse svoje imetje in življenje, ko bi bil lastno mater pahnil na stara leta iz hiše. — On je umrl tudi za te tvoje grehe. Samo vstani, izpokori se, in mir bo s teboj. Vstani, priznaj svoje grehe, in nebesa bodo zarajala!“

Pod korom je stal, oprt ob zid, mož v zanemareni obleki in razkuštranih las na čelu. Teman pogled mu je bil uprt na tla. Pri poslednjih besedah je pa pogledal duhovnika, oči so se mu zjasnile, in dve veliki solzi sta mu spolzeli po licih na tla.

K nebesom se je pa dvignil angel prepevaje s škrjančkom: „Aleluja!“

* * *

V mali, beli izbi je ležala na postelji bleda žena. Pri oknu je klečala deklica bledih lic ter brala na glas iz molitvenika. Bolnica je šepetala molitev za hčerko.

Revi, obe sta bili blede. Žena ni vso zimo ostavila postelje, a hčerka je bdela ob njej noč in dan ter pridno šivala, da sta imeli kaj jesti.

„Francka,“ jo je vprašala mati, „kakšno vreme je pa danes zunaj?“

„Toplo, mati, tako toplo.“

„Kaj pa kaj vrt?“

„Trava že zeleni, in če bo še dva dni tako gorkó, pa vam prinesem razcvetlih vijolic.“

Bolnica se radostno nasmehne. „In moje buče, kaj počno moje bučelice?“

„Že letajo iz panjev.“

„In taščica, ali je že priletela na hruško.“

„Opriletela, priletela, pa nepoje še nič, šele čvrkljá.“

„Francka,“ dé mati, „tako dobro se počutim danes: popelji me, da izpred hiše malo pogledam na našo cerkvico.“

Hči je od veselja vzkliknila, poskočila, oblekla mater v gorko krilo ter jo peljala čez pet mesecev zopet enkrat pod milo nebo.

Bolnica je stala na toplem solncu pred hišo, sklenila roke ter gledala s solzo v očeh proti cerkvi, ki se je belila še izmed golega drevja.

„Mati,“ reče hčerka, „ali boste kmalu okrevali?“

„Če Bog da, kmalu,“ prikima mati.

Oddaleč je bilo slišali bučanje orgelj, in množica je pela z močnim glasom: „Aleluja!“

